

NATTVERD GUDSTJENESTE

Fjellhamar kirke 2. mars 2014

Johannes 17,20-26

PREKEN

KJÆRLIGHET – DEN STØRSTE MOTIVATOR

Fastelavensøndag er jo egentlig en festdag. Karneval. Det betyr farvel kjøtt og er siste festdag før fasten begynner. Før vi går sammen med Jesus inn i motstand og kamp, lidelse og død. Med til fasten er at vi skal øve oss i å forsake og holde ut og stå i våre kamper, motgang og lidelser. Vi skal søke vår styrke hos Gud og ikke i alt annet som vi er så opptatt av. Tekstene på fastelavensøndag er om Jesus som forutsier lidelse, motgang og død, blikket rettes mot Jerusalem. Men i de nye tekstrekkene med blant annet 3 rekker istedenfor 2, så har 1 rekke, som vi har i år, noen av de fineste tekstene i bibelen om kjærlighet. Høysangen 8,6-7 og 1 Kor 13,1-7. Det overrasket meg og jeg stussa over det. Men når jeg fikk tenkt meg om så er jo det så riktig. Når vi skal gå inn i noe tøft, noe ukjent, noe vanskelig, hva gir oss mer styrke enn gode ord, ord om at noen er glad i oss, at vi er elsket? Når vi sender barna våre ut i en stor, ukjent og tøff verden så er det viktigste og siste vi sier at vi er glad i dem og alltid vil være det. I fortelling og film er jo dette et mye brukt grep. Fordi det er det som gir de sterke fortellingene. Kjærlighet til sin elskede eller barn/foreldre gjør at man kjemper seg gjennom motgang, tar store sjanser og ofrer alt. Fordi det er

ingenting som gir oss mer motivasjon, utholdenhet og styrke enn kjærlighet.

SISTE KVELD MED JESUS

I prekenteeksten i dag møter vi Jesus i disiplene på den siste kvelden før dramaet i påskedagene bryter løs. Akkurat som vi i dag på fastelaven har en siste gudstjeneste før fastetiden setter inn. Johannes 17 er faktisk det femte kapitlet, 25% av hele evangeliet, som forteller fra denne samme kvelden, skjærtorsdag.

Det startet med at Jesus vasket disiplenes føtter, en sterk symbolhandling om tjenersinn og hans overgivelse til sine venner. Så underviste Jesus dem i tre kapitler om at han skal gå bort men sende dem DHÅ, talsmannen, for han vil ikke la disiplene bli igjen som foreldreløse barn. Og han snakket om enheten mellom seg og disiplene i lignelsen om vintreet og kjærligheten som gjør at han gir sitt liv for dem. Jesus styrket dem så godt han bare kunne før han skulle ut i natten, bli tatt til fange, piskes og plages og dør på korset.

Det siste Johannes fortalte fra denne kvelden er om bønnen Jesus ba. Jeg ser for meg at de satt ute på en takterrasse, med stjernehimlen over seg, og med et nattlig Jerusalem rundt seg hvor man fremdeles kunne høre folk som var på vei hjem etter å ha feiret påskemåltidet. Stemningen på takterrassen var fylt av et stille alvor. Ingen uten Jesus skjønnte hva som egentlig var i ferd med å skje, men alle skjønnte at dette var viktig. Ja, at alt de vært sammen med Jesus om i disse tre årene nå skulle inn i den avgjørende fasen. At Jesus, og de selv, står foran den virkelig store prøven, som de ikke helt skjønner hva er. Men det vil koste. Gjennom alt Jesus hadde delt med dem ikke minst denne siste kvelden, kjente de på sterk overgivelse og tilhørighet til det Jesus og hverandre. Så hadde de sittet helt stille sammen en stund før Jesus løftet blikket og hendene mot himmelen og ba. Vår tekst er avslutningen av den lange bønnen.

Johannes 17, 20(1) – 26:

20 Jeg ber ikke bare for dem, men også for dem som gjennom deres ord kommer til tro på meg. 21 Må de alle være ett, slik du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, for at verden skal tro at du har sendt meg. 22 Den herligheten du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett, slik vi er ett. 23 jeg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett. Da skal verden skjønne at du har sendt meg, og at du elsker dem slik du har elsket meg. 24 Far, du har gitt meg dem, og jeg vil at de skal være der jeg er, så de får se min herlighet, den du har gitt meg fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt. 25 Rettferdige Far, verden kjenner deg ikke. Men jeg kjenner deg, og disse vet nå at du har sendt meg. 26 Jeg har gjort ditt navn kjent for dem og skal fortsatt gjøre det, for at den kjærlighet du har hatt til meg, kan være i dem og jeg selv kan være i dem.»

EN ENESTE STOR SMØRJE

Jeg vet ikke om dere har samme opplevelsen som meg, men samtidig som jeg med hodet ikke skjønner helt hva Jesus ber om og sier så har jeg opplevelse i hjertet av å være del av noe stort, av å stå i en sammenheng som når utover hva jeg helt kan forstå med mitt lille hode.

Når vi skal prøve å sette ord på de store følelsene i livet, de store opplevelsene så er det jo ofte at vi bare må si jeg har ikke ord. Forholdet til Gud og erfaringen av han er jo en sånn ting hvor ordene i liten grad strekker til. Jesus ble menneske, ble kropp og måtte da også begrense seg til språket og det er som om han også leter etter ord når han her tar med seg disiplene og oss inn i bønne og beskrivelsen av relasjon til Gud vår Far, Jesus og hverandre.

Jeg prøvde å tenke meg Gud, Jesus, disiplene/oss, og flytte meg mellom dem ettersom de var nevnt, men det skifter så mye og på alle måter og retninger at jeg ikke greide å skille de fra hverandre. Det ble en stor smørje alt sammen. Så er det det som vel er hele poenget. Hvordan vi i troen blir et med hverandre, et med Gud, i Jesus og vår Far og Jesus vår bror i oss. Vi er en eneste store smørje. Men samtidig adskilt. Vi er ikke Gud. Og Gud, Far, og Jesus er to forskjellige personer som har et forhold til hverandre. Men de er ett på alle måter. Og de er i oss og vi er ett med dem og hverandre. Der var smørja i gang igjen.

GJE MEG HANDA DI VEN

Jeg lurar på om sangen dere i syng-med-oss-koret sang i stad, gje meg handa di ven, er en god måte å se dette for seg. Når vi gir hverandre en hånd, når vi har en hånd å holde i, en hånd som gis oss, åpen, varm og med omsorg så skjer mye av dette.

Når to hender legges i hverandre så knyttes vi sammen. Vi angår hverandre. Vi står sammen, ved hverandres side. Vi støtter hverandre, går sammen i møte sorg og glede. Vi viser omsorg. Vi hører gjensidig til hos hverandre. Når vi gir hverandre en hånd å holde i så uttrykker vi enhet med hverandre, omsorg og fellesskap. Jeg får legge hånden min i en annens, ikke minst mine nærmeste, så sier det så mye mer enn ord. Men det sies godt i sangen:

Gje meg handa di, ven, når det kveldnar,
det blir mørkt og me treng ei hand.
La dei ljose og vennlege tankar
fylgje oss inn i draumars land.
Lat varmen frå ein som er glad i deg
tenne stjerner i myrkaste natt.
Gje meg handa di, ven,

når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ei hand.

Varme tankar og hender som trøystar
er som sol over frosen jord.
Kjenne varmen frå ein som er nær deg
gjev langt meire enn store ord!
Lat varmen frå ein som er glad i deg
tenne stjerner i mørkaste natt!
Gje meg handa di, ven, når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ei hand.

I Jesus har Gud rakt ut sin hånd. For 2000 år siden var den like fysisk som mine og dine hender. Barn, syke, utstøtte, disiplene og mange andre opplevd å få et håndtrykk, en håndsrekning, en hånd å holde i som var som en menneskehånd men som var noe mer, Guds hånd.

Gud rekker ut sin hånd til oss også. Jeg for lov å være Guds hånd når jeg døver et barn, øser vannet over hodet, ber og velsigner det. I nattverden så rekker Gud ut sin hånd og gir oss del i hans død og oppstandelse, vi knyttes sammen med han på mystisk vis. Vi rekkes kjærighet og tilgivelse og tas inn hans nærhet. I bønner folder vi våre hender sammen, vi vender oss til Gud og søker hans hånd. I bibelens ord rekker Gud ut sine hender og viser oss hvem han er.

I bønnene Jesus ba så er en viktig følge av at vi er ett med hverandre og lever med Gud og i Jesus, at vi rekker hverandre hendene, at verden skal skjønne og tro Jesus. Enheten, omsorgen, kjærigheten i forhold til Gud og hverandre er et vitnesbyrd til verden om Jesus. Våre hender kan bli mer enn bare våre. Din og min hånd kan bli Guds hånd for andre mennesker. Min og din utstrakt hånd, våre åpne

og varme hender, min og din hjelpende og tjenende hånd kan være Guds hånd i våre hender til andre mennesker. Diakoni er å gi en hånd i all enkelhet. Diakoni og å gi en hånd er det sterkeste vitnesbyrdet om Jesus, troen og kjærigheten. Diakoni som å en utstrakt hånd, er evangeliet til oss og evangeliet vi får gi videre. Jesus strakte ut sine hender på korsets tre og lot seg nagle i kjærighet til oss. Det er evangeliet om Guds utstrakte hender. Så ber han oss leve i han og hans nåde, følge han, være ett i kjærighet og strekke våre hender ut til hverandre og til vår neste.

433: Da Herren kom til denne jord.